

Nr 70.

Av herr **Nylander**, om ändring i 1 § förordningen angående statsverkets fond av rusdrycksmedel.

I proposition till 1924 års riksdag framlade dåvarande finansministern ett förslag, innefattande bland annat, att maltskatten icke vidare skulle bidra till rusdrycksmedelsfonden, och framhölls i motiveringen för detta förslag uttryckligen, att detsamma icke föregrep en eventuell framtida reglering av rusdrycksbeskattningens förhållande till rusdrycksmedelsfonden, då denna givetvis borde avse allenast »rusdrycksmedel», vartill maltskatten nu icke längre kunde räknas. Propositionen vann emellertid icke riksdagens bifall utan beslöts hemställa om utredning och förslag i fråga om avsättningarna till fonden.

Under återopande av den utredning, som på grund härav verkställdes inom finansdepartementet, har finansministern i årets statsverksproposition framlagt ett förslag till ändrade grunder för avsättning till rusdrycksmedelsfonden. I den P. M., vari denna utrednings resultat sammanfattats, framhålls till en början, att utredningen avser två särskilda spörsmål, nämligen dels vilka statsinkomster ur rusdryckshanteringen, som böra lämna bidrag till rusdrycksmedelsfonden, och dels storleken av de årliga avsättningarna, samt att det förra spörsmålet är av beskaffenhet, att till detsamma nu kan fattas definitiv ståndpunkt, medan man vid det senare måste nöja sig med en provisorisk lösning. Vid behandlingen av de olika inkomsttitlar, som kunna ifrågakomma såsom s. k. avsättningsinkomster, anförs i P. M. i fråga om maltskatten, att statsmakterna genom det år 1923 beslutade starkölsförbudet och i samband därmed om ölets utsöndring från 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning intagit den ståndpunkten, att maldrycker av den högsta alkoholhalt, som få säljas i allmänna marknaden, icke äro rusdrycker, samt att det med hänsyn härtill syntes följdriktigt, att de statsverket tillfallande skattemedlen av maldrycker icke böra bidra till rusdrycksmedelsfonden. På grund härav förordas, att maltskatten icke vidare skall upptagas bland avsättningsinkomsterna, och det förebäres i samband härmed övertygande skäl för att fjolårets riksdagsbeslut i denna sak uppenbarligen måste tolkas i samma riktning.

Vid sitt ställningstagande till den sålunda verkställda utredningen har finansministern i huvudsak anslutit sig till de förslag, som genom utredningen framkommit. I fråga om maltskatten har emellertid finansministern, ehuru väl han erkänner, att en naturlig följd av den utveckling, som ledde

till 1923 års maldryckslagstiftning och det permanenta starkölsförbudet, skulle vara, att densamma undantoges från bestämmelserna om avsättningsarna till rusdrycksmedelsfonden, ansett sig, på grund av att i denna del endast föreslås en provisorisk lösning, icke nu behöva fatta ståndpunkt till frågan om maltskattens egenskap av avsättningsinkomst.

Den uppfattning, åt vilken finansministern här givit uttryck, kan jag icke dela. I likhet med dem, som haft utredningsarbetet i saken om hand, anser jag, att de båda frågorna varken behöva eller ens böra sammankopplas. Fastmer synes det mig i hög grad önskvärt, att statsmakterna, alldeles oavsett rusdrycksmedelsfondens framtida öde, redan nu taga de fullt naturliga konsekvenserna av sina en gång fattade beslut.

På grund av vad jag ovan anför, får jag därför hemställa,

att riksdagen med ändring av 1 § i förordningen den 18 juli 1913 angående statsverkets fond av rusdrycksmedel ville besluta, att maltskatten icke skall upptagas bland de inkomster, som skola lämna bidrag till fonden.

Stockholm den 21 januari 1925.

Erik Nylander.
